

ΝΕΚΡΟΛΟΓΙΑ

Η αγία της Δημοκρατίας

Με τη δύναμη του λαού, η Κοραζόν Ακίνο ενέπνευσε τον κόσμο

του Howard Chua –Eoan

Η πολιτική αγιότητα είναι ένα ουράνιο δώρο με προθεσμία όπως στη Σταχτοπούτα: μόλις χτυπήσει μεσάνυχτα, γίνεσαι κολοκύθα. Αλλά για την Κοραζόν Ακίνο, την πρώην Πρόεδρο των Φιλιππίνων, που πέθανε την 1η Αυγούστου σε ηλικία 76 ετών, τα μεσάνυχτα απείλησαν πολλές φορές αλλά δεν χτύπησαν. Σ' ένα κόσμο, όπου η αρετή δε εγγυάται την επιτυχία, ήταν μια καλή γυναίκα, της οποίας η καλοσύνη ήταν αρκετή να σώσει τη χώρα της.

Η Κοραζόν Κοχουάγκο γεννήθηκε σε μια από τις πιο πλούσιες οικογένειες των Φιλιππίνων. Προορισμένη να συμπεθερέψει με κάποια δυναστεία, πολιορκήθηκε και κατόπιν αγάπησε τον Μπενίνιο (Νινόν) Ακίνο τον νεότερο, ένα φιλόδοξο δημοσιογράφο, που έγινε πολιτικός, του οποίου η οικογένεια δεν ήταν τόσο πλούσια, αλλά ένα διάσημο σόι. Ο γάμος επρόκειτο να προωθήσει την σταδιοδρομία του Μπενίνιο: η «Κόρου» έγινε μονόγραμμα στο πλευρό του, η αριστοκράτισσα σύζυγος της οποίας η κοινωνική συμβολή στις πολιτικές συσκέψεις κολάκευε τους υποστηρικτές του συζύγου της. Η δημοτικότητά της φυσικά εγέννησε την οργή του Φέρντιναντ Μάρκος, που έριξε τον αρχηγό της αντιπολίτευσης στη φυλακή με την ψευδή κατηγορία δικτατορικών τάσεων το 1972.

Η Κόρου, που περνούσε κρυφά τα μηνύματά του Νινόν έξω από τη φυλακή και συγκέντρωνε χρήματα για την αντιπολίτευση, θα παρέμενε το πιστό όργανό του, αν δεν συνέβαιναν τα μοιραία γεγονότα της 21ης Αυγούστου 1983. Γυρίζοντας στις Φιλιππίνες μετά από τριετή εξορία, ο Νινόν Ακίνο σκοτώθηκε με πυροβόλο όπλο πριν πατήσει το πόδι του στην ασφαλτο του αεροδρομίου της Μανίλα. Η αφοσιωμένη και στωική καθολική χήρα του

έγινε η ενσάρκωση μιας ευσεβούς χώρας που είχε κι η ίδια υπομείνει σιωπηρά μια δεκαετία αυταρχικής εξουσίας– και, άθελά της, η μεγαλύτερη ελπίδα της χώρας αυτής. Εκατομμύρια ακολούθησαν την κηδεία του Μπενίνιο, και επαναλάμβαναν το όνομα της συζύγου του σαν να έλεγαν το κομποσχοίνι: "Κόρου, Κόρου, Κόρου".

Αν και οι Φιλιππινέζοι την έβλεπαν ήδη ως ηγέτη, εκείνη δεν δεχόταν πολιτικό ρόλο ως το Νοέμβριο του 1985, όταν ο Μάρκος προκήρυξε απότομα προεδρικές εκλογές για να επιβεβαιώσει την εξουσία του. Παρά το εμπόδιο της μονοπώλησης των μέσων επικοινωνίας από την κυβέρνηση, η εκστρατεία της Ακίνο προσέκλυσε εκατομμύρια θερμών υποστηρικτών που φορούσαν όλοι κίτρινα, όπως η διαστακτική υποψήφια. Και όταν ο Μάρκος της υπέκλεψε τη νίκη στις εκλογές του Φεβρουαρίου 1986, η κατακραυγή ήταν τρομερή. Εκατομμύρια διαδηλωτών στριμώχτηκαν στους δρόμους

Στην υποψηφιότητά της το 1985 η Ακίνο έγραψε ως επάγγελμα «νοικοκυρά».

σε μια συγκέντρωση, που εκείνη ονόμασε *Δύναμη του Λαού*, φωνάζοντας τη γνώριμη πια συμβολική λέξη: «Κόρου, Κόρου, Κόρου». Καλόγριες με ροζάρια γονάτιζαν μπροστά σε τανκς εμποδίζοντας την πορεία τους.

Μετά από τέσσερις ημέρες εξέγερσης ο Μάρκος εξορίστηκε στη Χαβάη και η Ακίνο ανακηρύχτηκε Πρόεδρος. Το περιοδικό TIME την ονόμασε *Γυναίκα του Έτους*, διάκριση που καμιά γυναίκα δεν είχε πάρει εκτός από τη Βασίλισσα Ελισάβετ, όταν πήρε το θρόνο το 1952.

Για να κυβερνήσει τις Φιλιππίνες χρειάστηκε όλη την καλή θέληση που μπορούσε να συγκεντρώσει. Η οικονομία της χώρας απείχε μια αναπνοή από τη χρεοκοπία και η δημοκρατία της ήταν χτισμένη επάνω σε καλάμια. Η Ακίνο επέζησε από οχτώ απόπειρες πραξικοπημάτων. Ήταν πεισμένη ότι η προεδρία της ήταν θεόπνευστη παρά το ότι οι αντίπαλοί της κορόιδευαν την ευσέβειά της. «Αν η χώρα με χρειάζεται», έλεγε, «ο Θεός θα με γλιτώσει». Απέδειξε ότι ο Θεός είχε δίκιο και οι εχθροί της άδικο. Και το 1992 παρέδωσε την προεδρία στον δημοκρατικά εκλεγέντα Φιντέλ Ράμος.

Κάθε τόσο διέκοπτε τον ιδιωτικό βίο της για να προειδοποιήσει τους διαδόχους της ότι έπρεπε να πολιτεύονται σωστά. Μετέσχε σε μια άλλη εξέγερση της *Δύναμης του Λαού* που καθαίρεσε την παράνομη κυβέρνηση του Ιωσήφ Εστράντα και μετέσχε συλλαλητηρίων που πειδοποιούσαν την τωρινή Πρόεδρο Gloria Macaragal Arroyo να μην ξαναγράψει το Σύνταγμα για να παρατείνει την διάρκεια της κυβέρνησής της. Όποτε η χώρα της φαινόταν να διέρχεται κρίση, η Κόρου Ακίνο σηκωνόταν να θυμίσει στους Φιλιππινέζους ότι κάποτε εξέπληξαν τον κόσμο με την ανδρεία τους –και ότι μπορούσαν να το επαναλάβουν.

Σημαντική τιμή ήταν η παρουσία στην κηδεία της του γιου και της κόρης του Μάρκος. Η εκδίκηση, έλεγε η Ακίνο, δεν ήταν ποτέ η επιλογή της. «Ήθελα απλώς να αποκαταστήσω τη δημοκρατία μας και να συνεχίσω τον αγώνα του Νινόη».

Πηγή: Περιοδικό TIME, 17 Αυγούστου 2009

Πώς δεν πρόσεξα!

Κάθομαι τώρα και απορώ
 πώς πέρασαν τα χρόνια.
 Κανείς δεν μ' ειδοποίησε
 πώς δεν θα ζω αιώνια.
 Υπήρχαν τόσα πράγματα
 που ήθελα να κάνω
 και τόσα μέρη εξωτικά
 να πάω μ' αεροπλάνο.
 Στη γειτονιά μας μερικοί
 έχουν μετακομίσει
 πριν από χρόνια, όμως εγώ
 δεν τους έχω γνωρίσει.
 Φαινόταν πως έχω καιρό,
 μπορούσα ν' αναβάλλω,
 μα θλίβομαι που τώρα πια
 τα χρόνια πέρασαν σχεδόν
 και δεν σηκώνει άλλο.
 Με σχέδια επείγοντα
 Τώρα θα προσπαθήσω
 ό,τι δεν πρόφτασα να κάνω,
 να δω και να γνωρίσω τόπους
 να χαιρετίσω τους ανθρώπους.
 Όσο προφταίνω κάποιες χαρές
 και κάποια όνειρα θα ζήσω
 Παλιά μέρη αγαπητά
 Και πρόσωπα θ' αναζητήσω.
 Και θα κοιτάω μόνο μπροστά
 Όσο μου μένει, ποτέ πίσω.
 Το χρόνο που ο Πανάγαθος
 Μ' αφήνει για να ζήσω
 Τελείως θα εκμεταλλευτώ
 Δεν θα τον σπαταλήσω.
 Ούτε ένα δευτερόλεπτο
 δεν θα μπορώ να βάλω
 στο χρόνο που μ' απέμεινε,
 ως διορθώσω εκείνο και το άλλο.

(Μετάφραση από το Διαδίκτυο)

Τρίτη, Ιούλιος 14, 2009

Μετά από πενήντα εννιά χρόνια

Σεπτέμβριος 1950. Μια εικοσάχρονη νεοδιορισμένη δασκάλα, μικροκαμωμένη, με κόκκινα μάγουλα, προερχόμενη από τη Λάρισα φθάνει στη Γερακώνα, που βρίσκεται δέκα περίπου χιλιόμετρα έξω από τη Γουμένισσα, στο όρος Πάικο. Τα τελευταία τρία χιλιόμετρα του ταξιδιού της από το γειτονικό χωριό τα κάνει περπατώντας... και αναλαμβάνει υπηρεσία.

Είναι η πρώτη χρονιά που θα λειτουργήσει το σχολείο μετά τον πόλεμο και τον εμφύλιο. Φτώχεια, οξυμμένα πάθη, δολοφονημένοι πατεράδες, έλλειψη των στοιχειωδών αγαθών και **εκατόν τριάντα πέντε παιδιά που δεν μιλούν ελληνικά** την περιμένουν. Στο σχολείο, που είναι ετοιμόρροπο, κάνει μάθημα κάθε πρωί στα παιδιά της Γ', της Δ' και της Ε' Δημοτικού και κάθε απόγευμα στην Α' και Β'. Το βράδυ κάνει μαθήματα σε μεγαλύτερα παιδιά και νέους που λόγω του πολέμου δεν έχουν μάθει γράμματα. Βοηθητικά βιβλία δεν υπάρχουν. Όλα τα μαθήματα πρέπει να γραφτούν στον πίνακα. Τις Κυριακές κάνει και το κατηχητικό σχολείο. Είναι υπεύθυνη για το καθημερινό συσσίτιο των παιδιών. Το Σάββατο το απόγευμα μαζί μ' ένα μικρό μαθητή της Γ', το Γιωργάκη, πηγαίνουν περπατώντας μέχρι τη Γουμένισσα για να αγοράσει τα απολύτως αναγκαία, π.χ. σπύρτα και κιμωλίες, και να διεκπεραιώσει την αλληλογραφία του σχολείου. Είναι και νοσοκόμα. Έχει μια θαυματουργή αλοιφή για όλα τα χτυπήματα και τα παράξενα σπυριά, την πενικιλίνη. Μαθαίνει στα κορίτσια και πλέξιμο και ράψιμο. Όλα τους την λατρεύουν. Είναι η αγαπημένη τους κυρία, η κυρία Αλεξάνδρα, που θα μείνει κοντά τους δυο χρόνια.

Ιούλιος 2009

Φθάνουμε με ΙΧ στη Γερακώνα ένα κυριακάτικο απόγευμα. Είναι χαρά Θεού! Περιποιημένα σπίτια,

αυλές ξέχειλες από λουλούδια, ωραιότατα αμπέλια. Συναντάμε δυο ηλικιωμένες γυναίκες στην αρχή του χωριού.

"Καλησπέρα! Θέλουμε να βρούμε την κ. Σοφία Κ..." λέω. Έρχονται κι οι δυο να με ρωτήσουν από πού ερχόμαστε. "Σας φέρνω μια παλιά δασκάλα. Ήταν εδώ πριν πενήντα χρόνια".

Σκύβουν κι οι δυο περιέργες και σε μισό λεπτό την αναγνωρίζουν "...η κυρία Αλεξάνδρα!". Κάθεται δίπλα μου στη θέση του συνοδηγού, γιαγιούλα πια, κάτισχηνη αλλά γλυκύτατη. Έρχονται από δεξιά κι ανοίγουν την πόρτα, την φιλούν, την αγκαλιάζουν. Η μία την είχε δασκάλα. Η άλλη δεν πήγαινε τότε στο σχολείο, αλλά την ήξερε από το Κατηχητικό. Είναι πολύ συγκινητική η στιγμή. Πάμε μαζί στο σπίτι της κυρά Σοφίας. Στη μητέρα της κ. Σοφίας είχε ζήσει η κ. Αλεξάνδρα τα δυο χρόνια της εδώ παραμονής της. Η κυρία Σοφία είναι στην πανέμορφη αυλή της. Κοντοστέκεται να δει ποιοι έρχονται.

"Σοφία, η δασκάλα, η κυρία Αλεξάνδρα!" Κι άλλες θερμές αγκαλιές. Σε λίγο μαζεύονται κι ο κύρ-Θόδωρος κι ο κύριος Γιώργος κι η κυρά Κίτσα, όλοι μαθητές της. Τη φιλούν με χαρά κι ολοφάνερη ευγνωμοσύνη.

Θυμούνται τα παλιά, τις δυσκολίες του τότε. Κι ύστερα ξεδιπλώνει καθένας την ιστορία του. Τι απέγινε, τι οικογένεια έκανε, ποιος ζει, ποιος πέθανε, κτλ. Η κυρία τους, η κ. Αλεξάνδρα, τους έχει περάσει όλους με εννιά παιδιά και είκοσι τρία εγγόνια.

Κάνουμε και μια βόλτα στο χωριό. Το παλιό σχολείο έχει γκρεμιστεί. Έχουν φτιάξει καινούριο με μεγάλη αυλή. Η εκκλησία στέκεται πολύ περιποιημένη. Από τα παλιά σπίτια σώζονται ένα δυο. Τώρα το χωριό είναι πανέμορφο, έχει και σούπερ μάρκετ. Αυτοκίνητα πηγαionoέρχονται στους ασφαλτοστρωμένους δρόμους. Οι συνταξιούχοι, που το κατοικούν, έχουν φτιάξει ωραιότατα σπίτια. Αλλά ...μόνο δυο μικρά παιδιά

ζουν εδώ και πηγαίνουν σχολείο στη Γουμένισσα. Δάσκαλος δεν έρχεται πια στο χωριό...

Αξέχαστη επίσκεψη με πολλά πολλά μηνύματα... Η ξεχωριστή κυρία Αλεξάνδρα, η δασκάλα μ' όλη τη σημασία της λέξης που ανέλαβε δράση μέσα σε τεράστιες δυσκολίες και τις αντιμετώπισε με τιτάνιο κόπο και πολλή πολλή αγάπη και γι' αυτό σφράγισε τις ζωές των παιδιών της, το ηθικό χρέος του δασκάλου, που δυστυχώς οι σημερινοί δάσκαλοι το έχουμε διαγράψει ως γνήσιοι επαγγελματίες, η ώρα της δικαίωσης για την ογδοντάχρονη, η ευγνωμοσύνη των μαθητών της

Η χαρά της κ. Σοφίας δεν περιγράφεται. Υποδέχεται τη δασκάλα της στο όμορφο σπιτικό της.

που τώρα είναι κι αυτοί παππούδες και γιαγιάδες, η αλλαγή του σκηνικού, τότε φτώχεια κι εκατόν τριάντα πέντε παιδιά, τώρα ευημερία και δυο παιδιά...

Θεωρώ πολύ τυχερό τον εαυτό μου γιατί έζησα αυτές τις γλυκές στιγμές ως συνοδός της κυρίας Αλεξάνδρας, της δασκάλας. Ήταν ένα από τα ωραιότερα απογεύματα της ζωής μου.

**Αναρτήθηκε με υπογραφή «Λήμνος» στο
Διαδίκτυο: stavkoum.blogspot.com**

Η κυρία. Αλεξάνδρα ανάμεσα στις παλιές μαθήτριάς της.

Ο εννιάχρονος τότε Γιωργάκης που πήγαιναν μαζί για ψώνια στη Γουμένισσα, σήμερα είναι εξηνταοχτάχρονος

Η κυρά Κίτσα, μαθήτρια το 1950, μπροστά σ' ένα από τα παλιά σπιτάκια πνιγμένο στις πρασινάδες και τα λουλούδια.

Η ένοχη τηλεόραση

του Πάσχου Μανδραβέλη

Αναδημοσίευση από την «Καθημερινή της Κυριακής» 7-9-09

Σε ένα παιδί που βλέπει κατά μέσον όρο 27 ώρες την εβδομάδα τηλεόραση, θα έχει δει μέχρι την ηλικία των 18 ετών 200.000 σκηνές βίας και 40.000 φόνους. Η βία εμποτίζει κάθε περιοχή της ψυχροσύνθεσής του. Το γεγονός αυτό εξόργιζε τον Τζορτζ Γκέρμπνερ: η μικρή οθόνη, είπε, προσφέρει μια εικόνα του κόσμου βίαιη, άγρια, καταπιεστική, επικίνδυνη και ανακριβή. Ο ουγγρικής καταγωγής, πρώην κοσμήτορας της Σχολής Επικοινωνίας του Πανεπιστημίου της Πενσυλβανίας, μελέτησε τριάντα χρόνια τώρα την τηλεόραση. Την θεωρεί τοξικό απόβλητο των δυνάμεων της αγοράς που αφηνιάσε. Το Μέσο αυτό, είπε, ενώ έχει την δυνατότητα να εμπλουτίσει τον πολιτισμό, εκτρέφει τον φόβο και τον πανικό. Αν αυτά συναντήσουν στο μέλλον και οικονομικές υφέσεις, μπορούν τελικά να υπονομεύσουν τη Δημοκρατία.

Ο Γκέρμπνερ στοιχειοθετεί την οργή του για τον δηλητηριώδη ρόλο της τηλεόρασης. «Δεν υπάρχει σοβαρότερη υπόθεση μιας κοινωνίας από τους μύθους με τους οποίους μεγαλώνει τα παιδιά της. Για πρώτη φορά στην ιστορία μας, αυτοί οι μύθοι δεν είναι αφηγήσεις ούτε των γονιών, ούτε των σχολείων, ούτε της Εκκλησίας ούτε της κοινότητας ή της φυλής. Την αφήγηση έχει αναλάβει μία διαρκώς συρρικνούμενη ομάδα επιχειρήσεων, που έχουν κάτι να πουλήσουν. Αυτή η αλλαγή είναι θεμελιακή για το πολιτιστικό περιβάλλον, στο οποίο τα παιδιά μας μεγαλώνουν και κοινωνικοποιούνται...»

Ο Γκέρμπνερ συχνά αναφέρεται στον Σκωτσέζο πατριώτη Άντριου Φλέτσερ, που το 1704 είχε πει: Αν μου επέτρεπαν να γράψω όλες τις μπαλάντες, δεν θα με ένοιαζε ποιος κάνει τους νόμους...» «Ο Φλέτσερ εξίσωσε την εξουσία με ένα κεντρικό σύστημα που παράγει όλες τις μπαλάντες, τα τραγούδια, τους θρύλους και τους μύθους που συναπαρτίζουν αυτό που σήμερα αποκαλούμε πληροφόρηση και ψυχαγωγία. Η τηλεόραση έχει γίνει αυτό το κεντρικό σύστημα...».

«Μέχρι να τελειώσει το λύκειο ένα παιδί», είχε πει σε συνέντευξή του «θα έχει δει περισσότερες ώρες τηλεόρασης απ' όσες θα

περάσει στα αμφιθέατρα του πανεπιστημίου. Η τηλεόραση έχει γίνει μια πολιτιστική δύναμη ισάξια της θρησκείας στην Ιστορία. Μόνο η θρησκεία είχε τη δύναμη να μεταφέρει το ίδιο μήνυμα για την πραγματικότητα σε κάθε κοινωνική ομάδα, να δημιουργεί κοινό πολιτισμό...»

Ο Ούγγρος καθηγητής, που εγκατέλειψε την πατρίδα του όταν ο φασισμός κέρδιζε τη μάχη στην Ευρώπη (μέσα δεκαετίας του 1930) δεν απλοϊκόποιεί τη σκέψη του. Δεν υποστηρίζει ότι η έκθεση ενός ανθρώπου σε βίαιες σκηνές θα έχει ως άμεσο αποτέλεσμα τη βία. Το πρόβλημά του είναι η νομιμοποίηση της βίας που παράγει η τηλεόραση.

«Η τηλεοπτική εικόνα είναι πολύπλοκη», λέει. «Η τηλεόραση δεν προκαλεί τίποτε. Πρέπει να προσέχουμε όταν λέμε ότι η μικρή οθόνη προκαλεί το α ή το β. Αντίθετα, πρέπει να λέμε ότι η τηλεόραση συμβάλλει στην ενίσχυση της α ή της β τάσης. Το μέγεθος της συμβολής της ποικίλει, αλλά υπάρχει. Η βία έχει να κάνει με την εξουσία. Η τηλεόραση λειτουργεί ως μάθημα εξουσίας, που διδάσκει ότι η βία μπορεί να βάλει τους ανθρώπους στη θέση τους.

Η ποσότητα της τηλεοπτικής βίας μεγεθύνει την ιδέα ότι η επιθετική συμπεριφορά είναι η φυσιολογική. Οι θεατές αναισθητοποιούνται. Κάθε φορά χρειάζεται περισσότερο αίμα για να προκληθεί το ενδιαφέρον του θεατή. Δείτε τις ταινίες που έχουν και συνέχειες: το «Πολύ σκληρός για να πεθάνει Νο 1» είχε 18 θανάτους, το Νο 2 264! Το πρώτο «Robocop» είχε 32 θανάτους, το δεύτερο 81. Τα πτώματα στις τρεις συνέχειες του «Νονού» πολλαπλασιάζονταν: 12, 18 και 53 κατά σειρά. «Η τηλεόραση είναι αιματοβαμμένη, όπως ο Σαίξπηρ, αλλά χωρίς την σοφία και την ποίηση του Σαίξπηρ», σχολίασε ο συγγραφέας Γκάρισον Κέηλορ.

«Η τηλεοπτική βία στρατιωτικοποιεί τη σκέψη», λέει ο Γκέρμπνερ, και δημιουργεί το «Σύνδρομο του Άγριου Κόσμου». Επειδή η τηλεόραση παρουσιάζει τον κόσμο χειρότερο απ' όσο είναι, φοβόμαστε κι αγχωνόμαστε. Αυτό μας κάνει επιρρεπείς να ζητάμε από τις

αρχές όλο και πιο σκληρά μέτρα για την πάταξη της εγκληματικότητας. Ο Γκέρμπνερ πιστεύει ότι οι υποστηρικτές της θανατικής καταδίκης στις ΗΠΑ πλήθυναν τα τελευταία τριάντα χρόνια, λόγω της απεικόνισης της βίας στη μικρή οθόνη. Όσο περισσότερο αίμα βλέπει κάποιος στην τηλεόραση, τόσο περισσότερο αισθάνεται ότι απειλείται από βίαιες πράξεις.

Το εκπληκτικότερο είναι πως η βία, παρά το γεγονός ότι εθίζει τους ανθρώπους, δεν προέχει στις προτιμήσεις των τηλεθεατών. Αν δούμε τις κορυφαίες σε θεαματικότητα εκπομπές των καναλιών, λέει ο Γκέρμπνερ, θα διαπιστώσουμε ότι προηγούνται σειρές που δεν έχουν βία και σεξ. Το πρόβλημα είναι οι παραγωγοί της ψυχαγωγίας, που μετρούν πλέον το κόστος του πολιτιστικού προϊόντος σε δολάρια ανά χιλιάδα θεατών. Τα βίαια προγράμματα είναι πιο φθηνά στην παραγωγή, γι' αυτό και παράγονται περισσότερο. Έχουν όμως κι ένα άλλο πλεονέκτημα: εξάγονται ευκολότερα. Η βία (όπως και το σεξ) είναι πολυπολιτισμική. Έχει εγγενές το βασικό τηλεοπτικό χαρακτηριστικό: χρειάζεται κυρώως εικόνα. Όταν ο Σιλβέστερ Σταλόνε, για παράδειγμα, καθαρίζει κατά εκατοντάδες τους «κακούς», γίνεται εύκολα κατανοητός σε κάθε γωνιά της υφελίου. Το χιούμορ, οι πολύπλοκοι διάλογοι, οι ειδικές πολιτιστικές ιδιοσυγκρασίες κλπ. δεν μεταφράζονται τόσο καλά... Γι' αυτό και η σειρά "Power Rangers" έχει εκατομμύρια τηλεθεατές σε ογδόντα χώρες του κόσμου. Έτσι φτιάχνεται μια διψασμένη παγκόσμια αγορά που ζητεί το απλό, το βίαιο και το γυμνό.

Φθνή λοιπόν στην παραγωγή και εύκολη στη διανομή, η βία είναι ο πλέον σίγουρος δρόμος προς το κέρδος. Γίνεται μέρος μιας παγκόσμιας συνταγής, που κατά τον Γκέρμπνερ «επιβάλλεται στους δημιουργικούς ανθρώπους και πλασάρεται στα παιδιά του κόσμου».

*Όταν υπάρχει φως στην ψυχή,
Θα υπάρχει ομορφιά στο πρόσωπο.
Όταν υπάρχει ομορφιά στο πρόσωπο
Θα υπάρχει αρμονία στο σπίτι.
Όταν υπάρχει αρμονία στο σπίτι
Θα υπάρχει τάξη στο έθνος.
Όταν υπάρχει τάξη στο έθνος
Θα υπάρχει ειρήνη στον κόσμο.*

Κινεζική παροιμία~

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΑΓΑΠΗΣ ΚΑΙ ΘΑΡΡΟΥΣ

Η σοφία του δισταγμού

του Jim Shaver

ρέθηκα το φεινικό καλοκαίρι σε μια παραθεριστική περιοχή του Νέου Μεξικού. Μια μέρα είδα ένα ηλικιωμένο κύριο με ένα σκυλάκι να μπαίνει στο αγροτικό του αυτοκίνητο και να φεύγει.

Μετά από λίγες στιγμές μια ηλικιωμένη κυρία πλησίασε το σημείο του πάρκιγκ με έκφραση απορίας. Τη ρώτησα αν αναζητούσε τον κύριο με το άσπρο αγροτικό. Μου είπε ναι και εγώ της εξήγησα ότι τον είδα να φεύγει προς τον δημόσιο δρόμο.

Ήταν ο σύζυγός της. Μου ζήτησε να χρησιμοποιήσω το κινητό μου. Κάλεσε τον αριθμό του, αλλά το τηλέφωνο χτύπησε μέσα στην τσάντα της. Δεν μπορούσε να επικοινωνήσει.

Επί μία ώρα περίπου εγώ και κάποιοι οδηγοί περιμέναμε μαζί της. Κάπου κάπου φαινόταν θυμωμένη και απογοητευμένη, άλλες στιγμές πιο στενοχωρημένη. Τελικά ένας φορτηγατζής την πήγε για καφέ και χρησιμοποίησε τον ασύρματό του για να ειδοποιήσει άλλους οδηγούς να έχουν το νου τους.

Κάποια στιγμή είδα το αγροτικό αυτοκίνητο να παρκάρει στο ίδιο σημείο, απ' όπου είχε φύγει. Ένας αναστατωμένος γεράκος πήδηξε έξω. Του είπα πού ήταν η σύζυγός του. Και ενημέρωσα τη σύζυγό του ότι ο άντρας της γύρισε.

Βιαστικά πήγαν ο ένας προς τον άλλο μέχρι που απείχαν λίγα βήματα. Ξαφνικά σταμάτησαν κι οι δύο και απλώς κοιτάζονταν. Αυτό κράτησε λίγα δευτερόλεπτα και δεν έλεγαν λέξη.

Τότε ο άντρας άρχισε να κλαίει. Την αγκάλιασε και δεν μπορούσε να κρατήσει τους λυγμούς του. Αφού ήθελε να πει κάτι κι δεν τα κατάφερνε, εκείνη του έπιασε τα μάγουλα με τα δυο της χέρια και τον έκανε να την κοιτάξει στα μάτια. Του είπε πολλές φορές «Δεν πειράζει, εντάξει». Κοίταξα γύρω μα μάτια θολά και είδα κι άλλα μάτια δακρυσμένα στο μαζεμένο πλήθος.

Μετά από λίγες στιγμές δακρύων και εναγκαλισμού, εκείνος συνήλθε και της εξήγησε ότι κατάλαβε το λάθος του αφού μπήκε στον μεγάλο δρόμο. Όμως δεν υπήρχε ασφαλής τρόπος να επιστρέψει, αφού υπήρχε και διαχωριστική νησίδα. Έπρεπε να φτάσει στην επόμενη έξοδο δεξιά και ύστερα να βρει τον τρόπο που θα ξαναγύριζε στην εθνική οδό, δηλαδή να οδηγήσει κάπου 70 χιλιόμετρα.

Στην ιστορία αυτή ο ήρωας είναι η σύζυγος. Όταν το ζευγάρι ξανασυναντήθηκε, είχε όλο το δικαίωμα να ξεσπάσει και να εκφράσει το θυμό της που την είχε ξεχάσει. Να μιλήσει υποτιμητικά, όπως θα έκαναν οι περισσότεροι. Αλλά τη στιγμή που είχε κάθε δίκιο να μιλήσει με θυμό, δίστασε. Και με αυτή την καθυστέρηση ο θυμός και η πικρία της μεταμορφώθηκαν σε καλοσύνη και συγχώρηση. Ένα μάθημα για όσους είμαστε εκεί.

Κάνε το γράψιμό σου ωραίο με απλές οδηγίες

φού δούλεψες με το βιβλίο σου επί μήνες (ίσως και χρόνια), το τελευταίο πράγμα που θέλεις είναι να δυσκολεύονται οι αναγνώστες είτε επειδή είναι δύσκολο να ακολουθούν το νόημα είτε γιατί δεν κινεί το ενδιαφέρον τους. Τι κάνει ένα βιβλίο δύσκολο στο διάβασμα; Υπάρχουν πολλά πράγματα που μπορεί να καιροφυλακτούν στο γράψιμό σου, που είναι πληκτικά ή κάνουν σύγχυση.

Αν προσέξεις σ' αυτά τα πιθανά προβλήματα και βάλεις στόχο σου να γράψεις καλύτερα, θα κάνεις ένα βιβλίο, που θα είναι σαν κλωστή χωρίς κόμπο απ' την αρχή μέχρι το τέλος. Κάνε το γράψιμό σου σπουδαίο και τότε οι αναγνώστες δεν θα μπορούν να το παρατήσουν.

Χειρισμός ονομάτων και ρημάτων

Τα επίθετα και τα επιρρήματα περιγράφουν ονόματα και ρήματα. Αν και δίνουν λεπτομέρειες, μακραίνουν τη φράση και κουράζουν τον αναγνώστη. Αντί να χρησιμοποιείς πολλά επίθετα και επιρρήματα, διάλεγε πιο περιγραφικά ονόματα και ρήματα.

Για παράδειγμα, αντί να πεις «Κοίταξε το λαμπρό ήλιο» πες κάτι σαν αυτό: «Ο ήλιος σχεδόν της έκαψε τα μάτια, όταν τον κοίταξε».

Γράφε στην ενεργητική φωνή παρά στην παθητική, οι ενεργητικές φράσεις έχουν μεγαλύτερη δύναμη.

Να καθοδηγείς τους αναγνώστες

Οι αναγνώστες θα καταλαβαίνουν το έργο σου καλύτερα όταν του καθοδηγείς συνεχώς. Προσπάθησε να διαβάσεις το έργο σου από την πλευρά των αναγνωστών, για να βεβαιωθείς ότι δεν θα χάσουν τον ειρμό.

Χρησιμοποίησε σχήματα που μπορούν να βοηθήσουν τον αναγνώστη να αποφύγει τη σύγχυση. Το μυαλό μας αγαπά τα σχήματα. Μια διακοπή της δομής μπορεί να προκαλέσει αναστάτωση ή σάστισμα. Για παράδειγμα, οι τίτλοι των κεφαλαίων να έχουν το ίδιο ύφος, η αρχή κάθε κεφαλαίου να μοιάζει ή δίνε στον αναγνώστη υπομνήσεις και κλειδιά για να τον έχεις απορροφημένο στο βιβλίο.

Άσε τον αναγνώστη να σκεφτεί

Θα έχεις ακούσει τη φράση: «Δείξε το, μη το λές!» οι αναγνώστες θα πλήξουν όταν τους λες συνεχώς τι συμβαίνει στην αφήγηση.

Για να τα δείχνεις περισσότερο και να τα λες λιγότερο στο χειρόγραφο σου, βάλε πιο δημιουργικό διάλογο, εντυπωσιακές λεπτομέρειες και περιγραφές. Βάλε τον εαυτό σου στη θέση του ήρωα και γράψε τι ακούει, μυρίζει βλέπει, αισθάνεται, γεύεται. Γίνε ακριβής στις περιγραφές. Γράψε τι αισθάνεται ο ήρωας όσο πιο σωστά γίνεται.

Μην πεις στους αναγνώστες ότι ο σκύλος πεινούσε. Δείξε τους ότι «γρύλλιζε καθώς έγλειφε το άδειο του πιάτο». Οι αναγνώστες θα καταλάβουν ότι πεινούσε.

Γράφε σύντομα και ευχάριστα

Έχε υπόψη ότι τα μάτια μας διαβάζουν τις μικρότερες φράσεις και παραγράφους πιο εύκολα, γιατί υπάρχει μικρότερη πιθανότητα να χάσουν το σημείο του κειμένου, όπου ήσαν. Μη φοβηθείς να κόψεις φράσεις που δεν χρειάζονται. Κόβοντας αυτές τις περιττές λέξεις, φράσεις, παραγράφους ή σελίδες το υπόλοιπο κείμενο θα γίνει δυνατότερο.

Γράφε λογικά

Πολλοί όταν μιλούν περιπλανιόνται και δεν έχουν συνέχεια. Αλλάζουν τελείως το θέμα. Πρόσεξε στο γράψιμο να μην περιπλανιέσαι. Κράτα στο νου σου το σύνολο του κομματιού. Αν το θέμα στο γραπτό σου εξελίσσεται, κοίταξε να εξελίσσονται κι οι αναγνώστες μαζί του. Αν κάποιο μέρος δεν ταιριάζει με τα υπόλοιπα, κόψε το! Οι ανωμαλίες στην ιστορία θα αλλάξουν το κέντρο του έργου σου και θα προκαλέσουν σύγχυση.

Διάβασε και ξαναδιάβασέ το.

Για να εξασφαλίσεις ότι έκανες σπουδαίο χειρόγραφο, γίνε ο ίδιος αναγνώστης του δοκιμίου. Αν και οι επαγγελματίες επιμελητές είναι σημαντικοί, ξαναδές μόνος σου το βιβλίο πριν το υποβάλλεις κάπου. Διάβασέ το πολλές φορές. Διάβασε μεγαλόφωνα για να πιάσεις λάθη στη ροή του λόγου. Να είσαι έτοιμος να περικόψεις οτιδήποτε περιττό. Αυτό θα κάνει το υπόλοιπο χειρόγραφο πολύ καλύτερο.

Η σελίδα της Ξένιας - Επιμελείται η Σίρλεϋ Σώντερς

Η Stacey aka Lady Jaguar 😊 δημοσίευσε τις παρακάτω επεξεργασμένες φωτογραφίες:

Δρόμος;

Το βάζο όμως δεν έσπασε!

Πετάει, πετάει...

Σχηματίστηκε χάρτης του κόσμου;

Να σου δώσω μια...

Θάλασσα;

Τι μου δίδαξε η ζωή

Γράφτηκε από την Regina Brett, δημοσιογράφο του Οχάιο. «Για να γιορτάσω την ηλικία μου» είπε «κατέγραψα τα μαθήματα που με δίδαξε η ζωή. Είναι η στήλη που εκτιμήθηκε πιο πολύ από όλα είχα γράψει».

1. Η ζωή δεν είναι δίκαια, αλλά πάντως είναι καλή.
2. Όταν αμφιβάλεις, κάνε μόνο το επόμενο μικρό βήμα.
3. Η ζωή είναι πολύ σύντομη για να χάνεις καιρό αντιπαθώντας οποιονδήποτε.
4. Η δουλειά σου δεν θα σε φροντίσει όταν αρρωστήσεις. Θα το κάνουν οι φίλοι κι οι γονείς σου. Κράτα την επαφή σου.
5. Να πληρώνεις τα χρέη σου κάθε μήνα.
6. Δεν είναι ανάγκη να νικάς σε κάθε λογομαχία. Συμφώνησε ότι διαφωνείτε.
7. Να κλαις μαζί με κάποιον άλλο. Είναι πιο θεραπευτικό από το να κλαίς μόνος σου.
8. Δεν πειράζει να θυμώνεις με το Θεό. Εκείνος αντέχει.
9. Ν' αποταμιεύεις για τα γεράματα αρχίζοντας από τον πρώτο μισθό σου.
10. Όταν πρόκειται για σοκολάτα, η αντίσταση είναι μάταιη.
11. Κάνε ειρήνη με το παρελθόν για να μη σου χαλάσει το παρόν.
12. Δεν πειράζει να σε δουν τα παιδιά σου να κλαίς.
13. Μη συγκρίνεις τη ζωή σου με τη ζωή των άλλων. Δεν έχεις ιδέα τι περιέχει η πορεία του καθενός.
14. Αν μια σχέση πρέπει να είναι μυστική, εσύ δεν πρέπει να είσαι μέσα.
15. Το κάθε τι μπορεί ν' αλλάξει σ' ένα κλείσιμο του ματιού. Αλλά μη στενοχωριέσαι, τα μάτια του Θεού δεν κλείνουν.
16. Πάρε βαθιά αναπνοή. Ηρεμεί το νου.
17. Απόφευγε ό,τι δεν είναι χρήσιμο, ωραίο ή χαροποιοό.
18. Οτιδήποτε δεν σε σκοτώνει, σε κάνει πιο δυνατό.
19. Ποτέ δεν είναι αργά να ζήσεις μια ευτυχισμένη παιδική ζωή. Αλλά τη δεύτερη φορά εξαρτάται από σένα και από κανέναν άλλο.
20. Όταν πρόκειται να κυνηγήσεις ό,τι αγαπάς στη ζωή, μη δεχθείς το όχι σαν απάντηση.
21. Άναψε τα κεριά, βάλε τα καλά σεντόνια, φόρεσε τα όμορφα ρούχα. Μην τα φυλάγεις για ειδική περίπτωση. Σήμερα είναι ειδική μέρα.
22. Προετοιμάσου καλά, ύστερα πήγαινε με το ρεύμα.
23. Κάνε τώρα τις τρέλες σου. Μην περιμένεις να γεράσεις για να φορέσεις πορφύρα.
24. Το πιο σπουδαίο στο σεξ είναι το μυαλό.
25. Κανείς δεν είναι υπεύθυνος για την ευτυχία σου, μόνον εσύ.
26. Κάθε λεγόμενη καταστροφή τύλιξέ τη με τις λέξεις: «Σε πέντε χρόνια θα έχει σημασία αυτό;»
27. Πάντα να διαλέγεις τη ζωή.
28. Συγχώρα τους πάντες για τα πάντα.
29. Το τι σκέπτονται οι άλλοι για σένα, δεν είναι δική σου δουλειά.
30. Ο χρόνος θεραπεύει σχεδόν τα πάντα. Δώσε χρόνο στο χρόνο.
31. Όσο καλή ή κακή είναι μια κατάσταση, θα αλλάξει.

32. Μην παίρνεις τον εαυτό σου τόσο σοβαρά. Κανείς άλλος δεν το κάνει.
33. Να πιστεύεις στα θαύματα.
34. Ο Θεός σε αγαπά, επειδή είναι αυτός που είναι, όχι επειδή έκανες ή δεν έκανες κάτι.
35. Μην κάνεις λογιστικό έλεγχο στη ζωή. Κάνε τώρα την παράσταση και ό,τι καλύτερο.
36. Το να γερνάει κανείς νικάει το αντίθετο: να πεθαίνει νέος.
37. Τα παιδιά σου έχουν μόνο μια παιδική ηλικία.
38. Αυτό που πραγματικά έχει σημασία στο τέλος είναι ότι έχεις αγαπήσει.
39. Βγες έξω κάθε μέρα. Θαύματα σε περιμένουν παντού.

40. Αν όλοι πετούσαμε τα προβλήματά μας σε ένα σάκκο και βλέπαμε καλά τα προβλήματα όλων των άλλων, θα αρπάζαμε ξανά τα δικά μας.
41. Ο φθόνος είναι χάσιμο χρόνου. Έχεις ήδη ό,τι χρειάζεσαι.
42. Τα καλύτερα δε ήρθαν ακόμα.
43. Όπως κι αν αισθάνεσαι, σήκω, ντύσου καλά και παρουσιάσου.
44. Να υποχωρείς.
45. Η ζωή δεν είναι δεμένη με κορδέλα και φιόγκο, πάντως είναι δώρο.
46. Οι φίλοι είναι η οικογένεια της εκλογής μας.

(Από το Διαδίκτυο)

Εκπαίδευση - Ένα σκίτσο που λέει πολλά

ΜΙΚΡΕΣ ΑΣΤΡΑΠΕΣ

*Οι μικρές αστραπές μέσα στα μάτια σου
Μαρτυρούν τα μοναχικά βράδια σου.
Προσπαθείς να ξεγελάσεις το χρόνο
πίνοντας, καπνίζοντας και χορεύοντας.*

Λες γιατί όχι κι εγώ;

*Οι μικρές αστραπές μέσα στα μάτια σου
μοιάζουν με τον ήλιο
που είναι κρυμμένος πίσω από τα σύννεφα
έτοιμος να τα διώξει για να ανατείλει!*

Λες γιατί όχι κι εγώ;

*Οι μικρές αστραπές μέσα στα μάτια σου
μοιάζουν με το μαύρο της καταιγίδας
όπου, εκεί που τελειώνει,
ξεκινούν τα χρώματα της ίριδας.*

Ακόμα σ' αγαπώ.

Σπυρίδων Αθ. Κωνσταντέλλος

=====

Φίλε μου,

Για τις πολλές ωραίες στιγμές της φιλίας μας σου δείχνω αυτό που μου έστειλαν:

Ο φίλος είναι...

Μαντηλάκι, όταν κλαις ασταμάτητα,
ώμος ν' ακουμπήσεις, όταν νομίζεις πως
πεθαίνεις,
πάντα σ' ακούει, όταν έχεις κάτι να πεις
ζητάς μια μέρα και σου δίνει μια βδομάδα,
δεκανίκι για τη σπασμένη καρδιά σου
κόλλα, όταν όλα διαλύονται
ήλιος, όταν η βροχή δεν σταματάει
η μαμά σου, όταν μπλέξεις σε κουβάρια

τηλεφώνημα, όταν πρέπει να μείνεις στο
σπίτι
χέρι, όταν αισθάνεσαι τελείως μόνος
φτερά, όταν θέλεις να πετάξεις,
καταλαβαίνει χωρίς να ξέρει πώς
είναι αυτή, για να πεις ένα μυστικό,
ασπιρίνη, όταν δεν είσαι καλά,
αγάπη, που δεν σε παρατάει.

Το έστειλε η Σίρλεϋ Σώντερς

Οδική βοήθεια

της Μάντυ, Western Cape, Νότια Αφρική

Η οικονομική ύφεση μας χτύπησε δυνατά στην αρχή του χρόνου. Η φίλη μου κι εγώ πηγαίναμε με το αυτοκίνητο κοντά στο Καίηπ Τάουν μοιράζοντας διαφημιστικά φυλλάδια για τη δουλειά μας. Τότε ήρθε η καταστροφή: Το αυτοκίνητο άρχισε να κάνει περιέργους ήχους, έκοψε ταχύτητα, σύρθηκε... και πέθανε.

Είχαμε κόψει δρόμο και το δρομάκι όπου είμαστε, για να το πω μαλακά, ΔΕΝ ήταν ο πιο ασφαλής τόπος. Η φίλη μου προσπαθούσε να βάλει μπρος, ενώ από πίσω άλλα αυτοκίνητα κόρναραν. Η μπαταρία τέλος παρέδωσε το πνεύμα. Έπρεπε να βγω εγώ και να σπρώξω το αυτοκίνητο να βγει από το δρόμο προς το πλάι ανηφορικά.

Νόμιζα πως είμαι δυνατή για την ηλικία μου, αλλά παρά τις προσπάθειές μου το αυτοκίνητο δεν προχωρούσε. Οι από πίσω έβριζαν, η φίλη μου έκλαιγε και εγώ δεν μπορούσα να συγκρατήσω το αυτοκίνητο να μην κυλήσει προς τα πίσω μέσα στην κυκλοφορία.

Την ώρα που έλεγα ότι χειρότερα δεν γινόταν, ένας ηλικιωμένος αλήτης καλυμμένος από τατουάζ της φυλακής από το κεφάλι ως τα δάκτυλα με πλησίασε. Χωρίς μιλιά ακούμπησε τα χέρια του κοντά στα δικά μου και άρχισε να σπρώχνει. Η φίλη μου αισθάνθηκε ότι κινείται και, βλέποντας από τον καθρέφτη το μελανωμένο πρόσωπο του βοηθού μας, έβαλε μια τσιριά. Όταν φτάσαμε με ασφάλεια σε ένα σημείο κοντά στα φώτα, ο άνθρωπος με το τατουάζ χάθηκε στα δέντρα δίπλα στο δρόμο –ή έτσι νομίστηκε. Αφού τηλεφωνήσαμε στην Οδική Βοήθεια και μας είπαν ότι θα κάνουν μία ώρα να έρθουν, βγήκα από το αμάξι ν' απλώσω τα πόδια μου. Τότε ο άνθρωπος με το τατουάζ ξαναφάνηκε. «Έρχεται κανείς να σας βοηθήσει, κυρία;», ρώτησε.

Η πρώτη σκέψη μου ήταν να πω «Ναι, ο άντρας μου ο αστυνομικός με έξι φίλους του έρχονται αμέσως!» Αλλά κάτι στη έκφρασή του με ανάγκασε να πω την αλήθεια.

Την επόμενη ώρα κάθησε μαζί μας στη άκρη του δρόμου. Μιλήσαμε για τη ζωή του, για τη δουλειά του, για τους φίλους του και για την παράνομη κατασκήνωση, όπου έμενε. Είπαμε για τις οικονομικές μας δυσκολίες, πόσο δύσκολο είναι να μη χάσεις το θάρρος σου όταν είσαι άνεργος, τι μπορεί να έπαθε το αυτοκίνητο, για τα παιδιά του... Η ώρα πέρασε γρήγορα.

Όταν έφτασε η Οδική Βοήθεια κάθησε στη άκρη ωστόσο βεβαιώθηκε ότι φεύγαμε και τότε πλησίασε να χαιρετήσει. Τα λόγια του πριν φύγει ήταν:

«Η κυρία δεν πρέπει να στενοχωριέται, είναι τόσες φορές που τα πράγματα πάνε άσχημα, ώσπου να πάνε πάλι καλά». Όταν φεύγαμε σκέφτηκα πόσοι φύλακες άγγελοι υπάρχουν μεταμφιεσμένοι κατά τον πιο απίθανο τρόπο!

Μήπως ήρθε η ώρα ν' απαλλαγούμε από τους τηλεφωνικούς καταλόγους;

της [Claire Thompson](#)

Πότε αναζητήσατε κάτι για τελευταία φορά στον τηλεφωνικό κατάλογο; Τι κάνατε όταν βρήκατε ένα δωρεάν τηλεφωνικό κατάλογο έξω από την πόρτα σας –τον ανακυκλώσατε; Μάλλον όχι.

Μια έρευνα κάποιου Χρυσού Οδηγού στην Αμερική ανακοίνωσε τα αποτελέσματα μιας έρευνας που έδειξε ότι μόνο ποσοστό 15,9 τοις εκατό στις ΗΠΑ ανακυκλώνουν τους παλιούς τηλεφωνικούς καταλόγους τους. Και ότι οι πολίτες στην μεγάλη πλειονότητά τους δεν ξέρουν την επίδραση που έχει στο περιβάλλον η εκτύπωση και διανομή τέτοιου μεγάλου αριθμού καταλόγων (πέντε εκατομμύρια δέντρα κόβονται γι' αυτό μόνο στις ΗΠΑ!).

Ο Χρυσός Οδηγός επιχορήγησε μια πρωτοβουλία να παίρνουν τον τηλεφωνικό κατάλογο μόνο όποιοι τον ζητήσουν. Οι πολίτες γενικώς υποστήριξαν αυτό το πρόγραμμα κατά 81%. Σε κάποιες πολιτείες όμως οι αρχές επέμειναν να διανέμονται οι κατάλογοι σε όλους τους συνδρομητές του τηλεφώνου. Η τηλεφωνική Εταιρεία [Cincinnati Bell](#) έβαλε τον τηλεφωνικό κατάλογο στο Διαδίκτυο και τον δίνει τυπωμένο μόνο σε όποιον τον ζητήσει. Ο καθένας στην περιοχή του καλό είναι να διαδώσει την ιδέα της διανομής του καταλόγου μόνο σε όποιους τον ζητούν. Και ας ανακυκλώνουμε τους τυπωμένους καταλόγους που δεν τους θέλουμε.

ΓΙΑΤΙ ΜΑΣ ΔΑΓΚΑΝΟΥΝ ΟΙ ΣΚΥΛΟΙ

Ξέρεις ότι η γούνα μου με ζεσταίνει. Τα πουλόβερ που μου φοράς μονάχα με προσβάλλουν. Όταν σου κάνω «γούφ» θέλω να πω ότι σε μισώ. Αν επρόκειτο να διαλέξω μεταξύ της φυλακής και των ρούχων που μου βάζεις για να παίζεις, θα προτιμούσα τη φυλακή.

Δεν φτάνει που λες συνέχεια ότι πάσχω από ανορεξία, τώρα με ντύνεις σαν κανένα μεθυσμένο του δρόμου. Αν νομίζεις ότι θα πάψω να τρώω όταν πεθάνεις, είσαι γελασμένη. Αν και σου το έχω αποδείξει καθαρά, θα σου το πω πάλι ως βέβαιο γεγονός: Είμαι σκύλος. Δεν είμαι παιδί.

Θύμισέ μου το σε παρακαλώ όταν περιμένεις να σε αγαπάω. Εγώ σου δίνω τα πάντα και εσύ δείχνεις ότι θα ήθελες να ήμουν άλλη ράτσα... Τι αστείο! Εσύ θα τα φορούσες αυτά;

Γιατί δεν με πήρε μαζί του ο άντρας σου όταν σε άφησε;

Σοβαρά, τι έχεις πάθει. Δεν σ' αγαπούσαν αρκετά όταν ήσουν παιδί;

Είναι τόσο άδεια η ζωή σου, ώστε νομίζεις ότι όταν με ντύνεις λουλούδι ή κάτι άλλο γελοίο, θα δείξεις ότι με φροντίζεις; Σου εύχομαι τη νύχτα να μπουν στο σπίτι κλέφτες.

Πες μου τι φοράω; Είμαι τραπέζι, είμαι σερβιτόρα; Αναρωτιέμαι πόσα απ' αυτά τα καλύμματα πρέπει να πετάξω στο νερό του μπάνιου για να τελειώσει αυτό το μαρτύριο.

Μου καταστρέφεις κάθε υπόλειμμα αυτοεκτίμησης που έχω...

Πώς θα με δουν οι σκυλίτσες σ' αυτά τα χάλια;

Πολεμιστής;

Εβραίος στη συναγωγή; ↓

Μουχάμαντ Γιουνούς, Ο τραπεζίτης που με αγάπη και δύναμη γνώσης φέρνει οικονομική αλλαγή

Συνέντευξη στο περιοδικό *TIME* της 28ης Σεπτεμβρίου.2009

Ο βραβευμένος με βραβείο Νομπέλ Πακιστανός οικονομολόγος απαντά σε ερωτήσεις συνδρομητών του TIME:

Νομίζετε ότι είναι ηθικό να επιβαρύνετε τους φτωχούς με τόκο και να αποκομίζετε κέρδος; *Χασάν Ικμπάλ, Σουηδία*

Στο Μπαγκλαντές η Τράπεζα Γκραμέεν επιβάλλει τον μικρότερο τόκο από όλα τα προγράμματα μικροδανείων και, ναι, αποκομίζουμε κέρδος. Αλλά η Τράπεζα Γκραμέεν ανήκει στους δανειολήπτες, συνεπώς το κέρδος ξαναγυρίζει σε αυτούς που δανείζονται, αφού είναι μέτοχοι.

Έχουν δεχθεί πλήγμα τα μικροδάνεια λόγω της οικονομικής ύφεσης;

Κάτι Μαλόνε, ΗΠΑ

Χρησιμοποιούμε χρήμα πολύ τοπικό που πηγαίνει στους εντόπιους φτωχούς, άρα δεν γίνεται το πλήγμα, που δέχθηκαν τα οικονομικά κέντρα του κόσμου, να μεταφερθεί σε μας. Δεν είδαμε διακυμάνσεις στην αποπληρωμή των χρεών ούτε άλλο τίποτα. Είμαστε εντάξει.

Πώς θα βοηθούσατε τον κόσμο να βγει από την ύφεση; *Α. Σαμράντ, Αγγλία*

Το σύστημα μάς πρόδωσε. Δεν υπάρχει λόγος να το σώσουμε. Πρέπει να βεβαιωθούμε απολύτως ότι δεν θα επιστρέψουμε στην ίδια παλιά κανονικότητα. Πρέπει να

δημιουργήσουμε καινούργια κανονικότητα. Αυτή την ευκαιρία να μην τη χάσουμε.

Τα μικροδάνεια δίνουν δύναμη στις γυναίκες του Μπαγκλαντές. Οδηγούν άραγε σε πολιτιστική αλλαγή; *Λ. Τόριν, Οττάβα*

Το πιο δραματικό πράγμα που συνέβη στο Μπαγκλαντές τα τελευταία 25 χρόνια είναι η καθολική αλλαγή στη θέση των γυναικών. Τα μικροδάνεια έχουν παίξει πολύ σημαντικό ρόλο σ' αυτό, ειδικά με τις φτωχές γυναίκες.

Έχει η τεχνολογία, όπως η πληρωμή με κινητό τηλέφωνο, αλλάξει την κατάσταση στα μικροδάνεια;

Ντ. Ουέλντον, ΗΠΑ

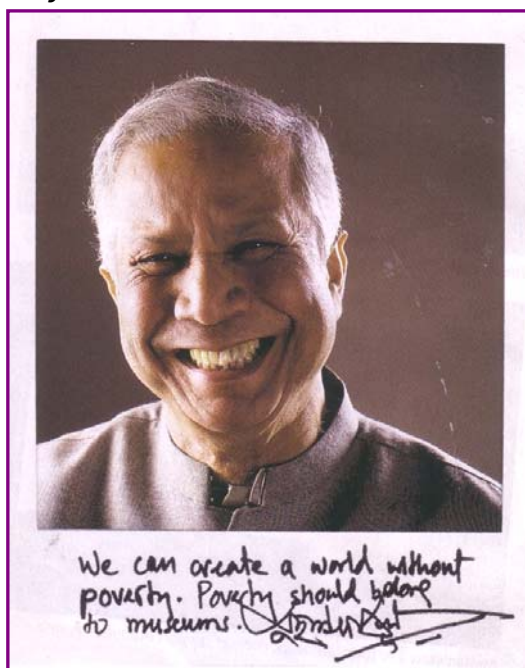
Όχι ακόμα, αλλά ανοίγει την πόρτα για όλα τα είδη των τραπεζικών εργασιών από κινητό, κοινωνικές αφαλίσεις, μάρκετινγκ.

Τώρα μπορείς να σκεφτείς πολλές δυνατότητες. Το δίκτυο στη χώρα έχει τοποθετηθεί, γι' αυτό τώρα απομένει να έρθουν τα

προγράμματα και να ικανοποιήσουν τέτοια θέματα.

Έχετε βρει ποτέ περιστατικό διαφθοράς που αφορά ένα δάνειο της Τράπεζας Γκραμέεν; *Ρ. Τορουάν, Ινδονησία*

Έχουμε περιστατικά διαφθοράς, αλλά τώρα η Τράπεζα Γκραμέεν έχει προσωπικό 28.000 άτομα, 8 εκατομμύρια δανειολήπτες και 2.600 υποκαταστήματα. Δανείζουμε πάνω από 100

εκατομμύρια δολάρια κάθε μήνα και ένα όμοιο ποσό ξαναέρχεται στην Τράπεζα κάθε μήνα. Κι αυτές οι συναλλαγές γίνονται με τα χέρια στα χωριά. Είναι πολύ εύκολο να βάλει κανείς λεφτά στην τσέπη του. Αλλά το εντυπωσιακό είναι ότι αυτές οι περιπτώσεις διαφθοράς είναι πολύ σπάνιες.

Νομίζετε ότι το ίδιο μοντέλο που πέτυχε τόσο στο Μπαγκλαντές μπορεί να εφαρμοστεί και αλλού; Σ. Σαλμάν, Ντάκα

Σήμερα τα προγράμματα της Γκραμέεν βρίσκονται παντού. Έχουμε πρόγραμμα ακόμα και στην πόλη της Νέας Υόρκης και δουλεύει ωραία. Μεταφέραμε το ίδιο σύστημα που είχαμε στα χωριά του Μπαγκλαντές. Το ίδιο κάνουμε σε χώρες της Λατινικής Αμερικής – το Μεξικό, τη Γουατεμάλα, την Κόστα Ρίκα – με τον ίδιο ακριβώς τρόπο.

Γιατί στάθηκε δύσκολο να εφαρμοσθούν σχήματα μικροδανείων στην Αφρική;

Ο. Ιβουαγκβού, Νιγηρία

Έχουμε πρόγραμμα στη Ζάμπια και δεν έχουμε απολύτως κανένα πρόβλημα. Αν κάποιος πει ότι τα μικροδάνεια δεν δουλεύουν στην Αφρική δεν θα συμφωνήσω, γιατί τα είδα να λειτουργούν.

Η αύξηση του πληθυσμού συμβάλλει πολύ στην παγκόσμια φτώχεια. Ποιες είναι οι απόψεις σας για το πρόβλημα αυτό;

Μπ. Ο' Κόννορ, Όσλο

Πριν από 30 χρόνια οι μητέρες του Μπαγκλαντές είχαν κατά μέσον όρο 6,2 παιδιά. Σήμερα ο μέσος όρος είναι 3,2. Ο συντελεστής αυξήσεως του πληθυσμού έχει δραστικά μειωθεί και μεταξύ πολλών εξηγήσεων είναι και η ενίσχυση των γυναικών. Κατάλαβαν την ικανότητά τους να χειρίζονται τη ζωή τους και να αποφασίζουν πόσα παιδιά θα έχουν. Τα μικροδάνεια δεν είναι

πρόγραμμα σχετικό με τον πληθυσμό, αλλά βοήθησε τις γυναίκες να δουν πώς θα ζήσουν τη ζωή τους.

Ως άτομα τι είναι το καλύτερο που μπορούμε να κάνουμε για να περιορίσουμε τη φτώχεια στα μουσεία;

Πείσετε τον κόσμο ότι μπορούμε να στείλουμε τη φτώχεια στα μουσεία. Όταν το λέω αυτό όλοι γελούν και λένε «είναι αδύνατο». Αλλά όταν δεν πιστεύεις κάτι, δεν μπορείς να το επιτύχεις. Πρέπει να έχεις φαντασία και να κάνεις τη φαντασία σου πραγματοποιήσιμη.

(Βιογραφία του Μουχάμαντ Γιουνούς και ρεπορτάζ για τα προγράμματα μικροδανείων έχουν δημοσιευθεί στο «Γράμμα αριθ. 76- Δεκεμβρίου 2006» με την ευκαιρία της βραβεύσεώς του με Νόμπελ).

«Μικρά» πράγματα

**Μικρές πέτρες φτιάχνουν μεγάλα βουνά,
μικρά βήματα καλύπτουν χιλιόμετρα
μικρές πράξεις αγάπης και καλοσύνης
δίνουν στον κόσμο τα πιο μεγάλα χαμόγελα,
μικρές λέξεις μπορούν να εξομαλύνουν
μεγάλα προβλήματα,
μικρές αγκαλιές μπορούν να στεγνώσουν
μεγάλα δάκρυα,
μικρά κεριά μπορούν να φέξουν στο
σκοτάδι,
μικρές αναμνήσεις διαρκούν πολλά χρόνια.
Μικρά όνειρα οδηγούν σε θρίαμβο,
μικρές νίκες στην επιτυχία.
Τα μικρά πράγματα στη ζωή φέρνουν την
πιο μεγάλη ευτυχία.
Όταν σκέφτομαι για όλα αυτά τα μικρά
πράγματα
θερμά αισθήματα μου ξανάρχονται για σένα,
όλη η χαρά που δίνει η φιλία
πάντα και για πάντα και μάλιστα
όταν τη μοιραζόμαστε στο e-mail.**

(αγνώστου)

Πήγα, είδα, διάβασα, άκουσα και νομίζω...'

Επιστημονική Διευθύντρια του Κέντρου Εκπαίδευσης και Αποκατάστασης Τυφλών (ΚΕΑΤ) Αργυρώ Ράπτου μου έδειξε ένα σημαντικό βιβλίο που λέγεται «Άγγιξε τ' αστέρια» της Noreen Grice. Είναι μια σημαντική μικρή αστρονομία για παιδιά. Σε κάθε σελίδα υπάρχει αγγλικό κείμενο με μεγάλα γράμματα για βλέποντα παιδιά και επάνω στην ίδια σελίδα το ίδιο κείμενο σε ανάγλυφη γραφή Μπράιγ. Επίσης στο βιβλίο υπάρχουν θαυμάσιες ανάγλυφες εικόνες, για τις οποίες έγινε ειδική προσπάθεια δύο επιστημόνων για να είναι κατανοητά στα τυφλά παιδιά μέσω αυτών τα ουράνια φαινόμενα (πλανήτες, εκλείψεις σελήνης και ηλίου, μετέωρα, γαλαξίες, γέννηση και θάνατος άστρων, μαύρες τρύπες, αποστάσεις αστερισμών και διαστολή του σύμπαντος κλπ.) Το βιβλίο προλογίζει ο πρώτος στον κόσμο τυφλός αστρονόμος, ερευνητής και Διευθυντής ενός Αστρονομικού Κέντρου Kent Cullers. Η Κα Ράπτου μετέφρασε το βιβλίο και ευχόμαστε να εκδοθεί σύντομα και στα ελληνικά, ώστε να το διαβάσουν όχι μόνο τα τυφλά παιδιά, αλλά και τα άλλα, που είμαι βέβαιος ότι με ευχάριστο τρόπο θα μάθουν τις συγκλονιστικές αλήθειες για το αχανές σύμπαν, μέσα στο οποίο ζούμε. Αλήθειες που είναι δύσκολο να συλλάβει ο νους μας και δεν ξέρουμε ούτε εμείς οι μεγάλοι.

ν και οι δυσάρεστες δαπιστώσεις, που προβάλλει ο Πάσχος Μανδραβέλης στην «Καθημερινή της Κυριακής» και αναδημοσιεύονται στη σελ. 5, αντιστοιχούν στην παγκόσμια τηλεοπτική πραγματικότητα και ιδίως στην ελληνική, υπάρχουν και πολλά καλά. Πρόσφατα στο κανάλι της Βουλής είδα δύο μικρού μήκους ταινίες που δείχνουν την ποιότητα, στην οποία έχουν φτάσει αρκετοί Έλληνες σκηνοθέτες σ' αυτό το δύσκολο είδος κινηματογράφου.

Η μία ταινία έδειχνε ένα ασθενοφόρο, μέσα στο οποίο ο οδηγός και ο τραυματιοφορέας έπλητταν και σαχλαμάριζαν περιμένοντας κάποια κλήση. Πριν έρθει η κλήση πέρασε ένας νεαρός μαύρος κουβαλώντας στο κεφάλι του μια γυριστή πολυθρόνα γραφείου. Αφού οι δύο έπαιξαν μαζί με τον μαύρο, τού επέτρεψαν να βάλει την πολυθρόνα στο ασθενοφόρο για να τον πάνε παρακάτω και να τον ξεκουράσουν. Εν τω μεταξύ ήρθε και η τηλεφωνική κλήση να πάνε να πάρουν μια ηλικιωμένη ασθενή. Πήγαν στο σπίτι της άρρωστης (μαζί με τον μαύρο και την πολυθρόνα) και την έβαλαν στο αυτοκίνητο με το φορείο. Στο

δρόμο η γιαγιά κρατούσε σφιχτά τον μαύρο από το χέρι νομίζοντας ότι είναι γιατρός. Όταν έφθασαν στο νοσοκομείο η γιαγιά είχε εκπνεύσει. Αλλά το χέρι του μαύρου «γιατρού» είχε μαγκώσει κάτω από τη γιαγιά και εκείνος δεν το τραβούσε. Μπήκε μαζί με το φορείο στην αίθουσα εξετάσεων. Εκεί του είπαν να τραβήξει το χέρι του.

Ο θάνατος αυτός είχε διαφορετική επίδραση στον οδηγό του ασθενοφόρου, ο οποίος αγνόησε το γεγονός και τηλεφώνουσε τα συνηθισμένα λόγια σε κάποιο κορίτσι, και διαφορετική στον τραυματιοφορέα, που μπήκε στο εκκλησάκι του νοσοκομείου και προσευχόταν. Όσο για τον μαύρο, αυτός ξαναβρήκε την πολυθρόνα του στο πεζοδρόμιο και, αφού δίστασε μια στιγμή, την άφησε και προχώρησε χωρίς αυτή στη ζωή του, έχοντας προφανώς κάτι αλλαγμένο μέσα του.

Αυτά δεν λέγονται στο φιλμάκι, εννοούνται, γιατί η γλώσσα του είναι κινηματογραφική.

ου έστειλαν πρόσφατα για ενημέρωση και ενδεχόμενη δημοσίευση:

1. Ο κουμπάρος Πάνος Καβαλλάρης δύο θέματα που είναι πάρα πολύ σημαντικά, αλλά δύσκολα στην αναδημοσίευση, γιατί παρουσιάζονται στο Διαδίκτυο με εικόνα, ήχο και κίνηση. Το ένα είναι μια θαυμάσια παρουσίαση της ωραιότητας ελληνικής πόλης Πέτρας της Ιορδανίας, που για 600 χρόνια ήταν άγνωστη, ένας μύθος όπως η Ατλαντίδα° και ανακαλύφθηκε τυχαία.

Το άλλο είναι η συγκινητική ιστορία δύο πρώην εχθρών και κατόπιν φίλων: των διάσημων τενόρων Πλάσιντο Ντομίγκο και Χοσέ Καρέρας. Ο Ντομίγκο ήταν από τη Μαδρίτη και ο Καρέρας από την Καταλωνία. Για πολιτικούς λόγους δεν μιλούσαν οι δυο τους και δεν τραγουδούσαν ποτέ μαζί. Το 1978 ο Καρέρας έπαθε λευχαιμία και ο Ντομίγκο έφτιαξε ένα ίδρυμα επίτηδες για να βοηθήσει οικονομικά τον Καρέρας «για να μη λείπει η φωνή του», χωρίς να φανεί ο δωρητής. Αργότερα έγιναν φίλοι και τραγουδούσαν μαζί.

2. Η Ειρήνη Τσελίκα έστειλε διάφορα αστεία σε μορφή σκίτσου, βίντεο κλπ. Σε ένα από αυτά μια κυρία ασθματική παραπονείται ότι το φάρμακο, που πήρε με εισπνευστική συσκευή, δεν έφερε αποτέλεσμα. Ο γιατρός της ζήτησε να του το δείξει. Εκείνη έβγαλε τη συσκευή και ...ψέκασε το λαιμό της απ' έξω!

3. Η Βασιλική Κωνσταντέλλου μου έστειλε μια σειρά εικόνων με παραμορφωμένα «ασφαλή» αυτοκίνητα (σε μία φωτογραφία μία μοτοσυκλέτα έχει μπει ολόκληρη μέσα σε ένα αμάξι) που δείχνει ότι ο οδηγός είναι ο παράγοντας ασφάλεια στην οδήγηση, όχι το αμάξι.

M.T.